Tatiana Țibuleac

A nyár, amikor anyámnak zöld szeme volt

(Vara în care mama a avut ochii verzi)

Azon a reggelen, amikor jobban gyűlöltem, mint valaha, anyám a harminckilencet töltötte. Kicsi és kövér volt, ostoba és csúnya. A valaha létezett leghaszontalanabb anya. Az ablakból figyeltem, ahogy az iskola kapujában állt, akár egy koldus. Egy fél gondolattal meg tudtam volna ölni. A szülők némán és rémülten sétáltak el mellettem. Egy rakás szomorúság hamis gyöngyökkel és olcsó nyakkendőkkel, akik azért jöttek, hogy begyűjtsék a világ szeme elől elrejtett, sikertelen gyerekeiket. Legalább tettek egy kis erőfeszítést, és feljöttek. Anyám leszarta, hogy mi van velem, és azt is, hogy kijártam egy iskolát.

Hagytam szinte egy órán át küzdeni, s figyeltem, ahogy először dühös lesz, fel-alá járkál a kerítés mentén, majd szinte sírva, mozdulatlanul áll, mint akit nagy igazságtalanság ért.

De még akkor sem mentem le. Rátapadtam az ablakra, csak álltam és néztem, ahogy az összes gyerek kimegy – még a kerekesszékes Mars is, még az árvák is, akikre csak a drogok és az intézet várt.

Jim, a legközelebbi barátom, integetett és odakiáltott nekem, hogy ne legyek öngyilkos a vakációban. A szüleivel volt, akik egy pillanat alatt eladták volna a szerveiért, ha nem féltek volna a világ szájától. Jim anyja, egy ragyogóan szép nő, hosszasan nevetett felszegett állal, három rétegbe rendezett hajjal. A pszichopata osztályfőnökünk is nevetett, a matektanár és az igazgató is – az egyetlen normális ember az egész iskolában. Valójában mindannyian nevettünk, mint egy jó viccen, mert ez tényleg jó vicc volt. Nem volt értelme színlelni: csak mi magunk voltunk.

Különben is, az utolsó tanítási napon a tanáraink bármin nevettek volna, csak lássanak már minket elmenni. Ha nem is örökre, de legalább a nyárra – ez idő alatt a fele megpróbált más munkahelyet keresni. Néhányan sikerrel jártak, és nyomuk is veszett. Mások azonban, a kevésbé szerencsések, kénytelenek voltak visszatérni őszről őszre ugyanazokhoz az ördögi diákokhoz, akiket gyűlöltek és akiktől féltek. Lehámoztam az arcom az ablakról, mint egy kopott matricát.

Végre szabad voltam, a jövőm pedig egy díszes temető ünnepélyességét hordozta magában.

Felkaptam a táskámat, és lassan elindultam lefele a lépcsőn. A másodikon, a pszichiáter szobája mellett megálltam, és a kulcsommal felírtam a falra: „KURVA". Ha legalább látott volna valaki, mondhattam volna, hogy ez a köszönet a többéves tanácsadásért. De a folyosók kihaltak, mint földrengés után. A mi iskolánkban még a fertőzések sem maradtak sokáig.

A földszinten, mint egy kutyaszar, ott ült Kalo – életem második legjobb barátja –, cigizett, miközben a távoli nénikéjét várta, aki egy hétre magával viszi. Kalo anyja Spanyolországba ment, egy orosz oligarchát masszírozni – ez az ő verziója, persze. Kalót leszámítva mindenki tudja, mivel foglalkozik az anyja valójában, de hallgattak róla, mert Kalo jó fiú volt. Az volt. Retardált, de jó.

Megkérdeztem, tudja-e, mit fog csinálni a nénikéje után és Amszterdam előtt, de azt válaszolta, hogy nem csinál semmit. Mint mi mindannyian, egyébként. Senki sem fog tenni semmit. Egyetlen tanévben sem hallottam olyat, hogy valamelyik diáktársam a vakációjával dicsekedett volna – mintha nemcsak őrültek, hanem leprások is lennénk. Elég volt, hogy póráz és szájkosár nélkül tölthettük a nyarat. Mi értelme lenne még egy vakációt elvesztegetni? Rosszul lettem Kalótól, Jimtől, magamtól. Emberi maradványok voltunk – néhány polip és ciszta, az is csak olyan műtött fajta, pedig vesét és szívet követeltünk. Mindig is szerettem az anatómiát – valószínűleg anyámtól örököltem, akinek biológiatanárnak kellett volna lenni, de végül perecárus lett. Apámtól semmi se ragadt rám.

Maradtam és elszívtam egy cigit Kalóval, mert láttam, hogy szomorkodik és lesüti a szemét, aztán eszembe jutott az idősebb nővére, aki nemrég ment férjhez egy farmerhez Írországban. Megkérdeztem tőle, hogy miért nem megy el hozzá egy hétre ahelyett, hogy az öregasszonyhoz menne. Kalo úgy válaszolt, mint egy idióta: megy, persze, hogy megy, már elküldte a limuzint, mert a nővére nem bírja már a nyári „meghibbanás" nélkül. Búcsúzáskor nyomtam egy barackot a fejére és azt mondtam neki, hogy két hét múlva találkozzunk a vasútállomáson, és ne költse el az összes pénzét. Kalo egyszerűen csak annyit válaszolt, hogy úgy lesz.

Amint meglátott anyám, máris kiabálni kezdett, hogy szedjem a lábam, mert nem fizette ki a parkolást. Rágyújtottam még egy cigire, és füstölve ültem be az autóba. „Már megint füvezel, már megint

füvezel", hallottam, ahogy egyedül beszél. Letekertem az ablakot, és a kapu elé köptem. Az iskola kezdett összezsugorodni mögöttünk, azzal a hét évvel együtt, amelyet idiótán elvesztegettem ott, mint egy szerencsejátékban. Semmi sem változott. Mika ugyanúgy halott volt, és én még mindig szét akartam verni az embereket.

2

Egyéb hibái mellett anyám mindig ragyogóan fehér volt, mintha lefekvés előtt lenyúzta volna a bőrét, és éjjelente egy hétig kádban áztatta volna. A bőrén nem voltak ráncok, anyajegyek sem. Nem volt illata, sem haja, sem a normalitás egyéb nyomai. Néha azon tűnődtem, hogy nem egyéb egy darab puffasztott tésztánál. Anyám hónaljából két, különböző irányba mutató, rögbilabdához hasonló mell nőtt ki, a fejéből pedig – babahaj, amit sellőfarokba fonva viselt. Sellőfonata az őrületbe kergetett, ellenben ez volt a fiúk kedvenc beszédtémája az iskolában. „Sellő a hőségben" – így hívták mindannyian, és pisilték össze magukat a röhögéstől, amikor értem jött, hogy hazavigyen. Apám a „hülye tehén" nevet adta neki. Apa új nője – „kielbasa". Csak nekem kellett „anyának" szólítani.

A mai napig, amikor már majdnem annyi idős vagyok, mint amennyi ő volt azon a nyáron, nem találkoztam rosszabbul öltözött nővel, mint az anyám. Még abban a két évben sem, rögtön a baleset után, amikor egy halfeldolgozó üzem közelében laktam Észak-Franciaországban. Képzelj el száznál is több csúnya nőt, akik minden nap kiöltöznek, hogy tarisznyarákokat, garnélarákokat, homárokat és más undormányokat öljenek. Anyám még nevetségesebben öltözködött. Még csúnyább volt. Nadrágja, blúza és alsóneműje rémesebb volt mint az egész gyár, az alkalmazottak és a büdös rákok együttvéve.

Ha tehettem volna, két másodperc alatt elcseréltem volna őt bármelyik másik anyával a világon. Még egy részegessel is, még egy olyannal is, aki naponta megver. Az ivászatot és a verést csak nekem kellett volna tűrni, de a csúnyasága és a sellőfarka bárki számára kéznél volt. Látták a fiúk az iskolában. Látták a tanárok és a környékbeliek. De a legrosszabb az volt, hogy Jude is látta.

Voltak esték, amikor óra után hazaértem – egész úton egy szót se szóltam, ő pedig megállás nélkül hülyeségeket beszélt –, és nem bírtam elviselni. A legszívesebben betettem volna a mosógépbe, és elindítottam volna a legnagyobb hőfokú programon. Vagy bezártam

volna a fagyasztóba, hogy onnan kivéve szétmorzsoljam. Szétsugarazzam. Azokban a pillanatokban, amikor még mindig a nevető osztálytársaim eltorzult arca járt a fejemben, és Jude epekedve ízlelgette a trágár vicceiket, anyám halálát kívántam.

Tudtam, hogy mindenki rajtam nevet. Hogy a fiúk leköpnek, amikor elmegyek mellettük, és hogy Jude lenéz. Hogy semmi vagyok, és hogy jobb érzés lett volna megfojtani magam, vagy felakasztani magam, vagy lelőni magam, vagy bármi más. Mert bármi más jobb lett volna annál, ami én voltam: egy fehér bőr undorító terméke.

3

Apám hozzájárulására nem is akartam gondolni. Apám gondolatától hánynom kellett. Apám elszökött anyámtól, elhagyta őt egy lengyel nyelvpiercinges lányért. Elvált, mert ha megöli, ahogy akarta és ahogy gyorsabb lett volna, most börtönben lenne. Apám engem is megölt volna, mert nem volt biztos benne, hogy úgyis elég hamar meg fogok halni.

A válás rövid volt és neki kedvezett. De anyám, amilyen bolond volt, azt hitte, hogy ő nyert. Egy hétig hívogatta egyetlen barátnőjét, aki elárusító volt, és arról mesélt neki, hogyan törte meg és tette szerencsétlenné a barmot azzal, hogy én nála maradtam. Csak nagymamának esett le a tantusz, de nem szólt egy szót sem anyámnak. „Ő is örül valaminek – mondta –, hagyjad."

Bele sem akarok gondolni, milyen boldog volt apám, amikor meghallotta a bírói döntést. Azt hiszem, ez boldoggá tette. Egyetlen másodperc alatt megszabadulsz két olyan embertől, akiknek a haláláért fizetnél – ez még egy kamionsofőrnek is túl nagy szerencse volt.

Így nézett ki anyám azon a reggelen, amikor a harminckilencet töltötte.

Személy szerint beadtam volna a fémhulladékba, s a hajával kezdtem volna. Egy dolog nem kötődik ehhez az egész történethez – a szeme. Anyámnak olyan gyönyörű zöld szeme volt, hogy vételnek tűnt elpazarolni egy olyan sápadt arcra, mint az övé.

4

Anyám szeme tévedés volt.

5

Későn értem haza, és azonnal bementem a szobámba. Csodálkoztam, hogy anyám egész úton hallgatott, de úgy gondoltam, hogy nagymamám miatt van, aki éjszaka bekerült a kórházba. Hogy úgy érezze, mintha megszületett volna, anyám aznap sajttortát sütött és tíz üveg sört vásárolt. Mondtam neki, nem minden öröm nélkül, hogy nem vettem semmi ajándékot. Azt felelte, hogy nem bánja. Irigyeltem azt a képességét, hogy figyelmen kívül hagyta a nyilvánvalót. Én utáltam, apám utálta, az egyetlen barátnője, aki elárusítónő, utálta. Mika halott volt. Mégis, íme, tortát sütött és sört vett. Legalább ha nagymama itthon lett volna, de nem volt, és ez azt jelentette, hogy senki, abszolút senki az egész univerzumban nem törődött vele, a születésnapjával, vagy egyáltalán az életével.

Elkezdtem számolni a pénzt Amszterdamra – minden nap, és mintha a számolástól megsokszorozódott volna. Sok volt, de közel sem annyi, mint amennyit szerettem volna. Nagymamámtól már nem tudtam lopni, mert lecserélte a zárat, valószínűleg a rejtekhelyét is, anyám pedig közölte, hogy nem támogatja a szexet és a drogot. Miközben más bűnügyi lehetőségeken gondolkodtam, anyám bekopogott az ajtómon és az asztalhoz hívott. Mondtam neki, hogy hagyjon, nem vagyok éhes, de ő csak kiabált tovább, hogy van sült almája.

Ez jellemezte leginkább anyámat: tudta, hogyan kell ámítani az embereket. Ráadásul a bamba arca már-már a gyermeki csodálkozás kifejezése volt, ami mindenkit lefegyverzett, és segített neki abban, hogy az évek során rengeteg olcsó élelmiszert adjon el csillagászati áron. Mentem, természetesen. A sült alma volt a gyenge pontom.

Az ünnepi asztal úgy nézett ki, mint a kukára akasztott füzér. Egy új, pipacsos viaszosvászonra anya mindenféle undormányokat sorakoztatott fel, mivel a nagyi nemrég kapott árut a boltjába: halmájpástétomot, savanyú uborkát, száraz szalámit tele zsíros rögökkel, sült csirkeszárnyat majonézben, heringet ecetben, egyszóval – az összes kedvenc fogását. Nyilvánvaló volt, hogy beugrott a Kalinkába – az orosz élelmiszerboltba, ahol barátnője, Kasza dolgozott –, és vodkával kényeztette magát.

Középen trónolt egy tányér érett alma, és egy háromliteres üvegben barackbefőtt – kimondottan nekem. Az almák jók voltak, egy részét meg is ettem. A befőttet a nagyi készítette, úgyhogy az nem kapott dicséretet. A többihez nem nyúltam.

Többet maradtam az asztalnál, mint terveztem. Még mindig furán éreztem magam, hogy anyám senkitől sem kapott ajándékot. Nem mintha megérdemelte volna, de mindig figyelmes volt mindenkivel, gyönyörű virágokat és drága tárgyakat vásárolt még apám féleszű rokonainak is. Ültünk, mint egy virrasztáson.

Anyám megint hülyeségeket beszélt olyan dolgokról, amikhez nem értett: a kivándorlók jogairól, reinkarnációról, újrahasznosítható energiáról. Meg akartam csípni a nyelvét, vagy kitépni és átengedni a húsdarálón. Csak úgy tudtam megőrizni a nyugalmamat, hogy kinéztem az ablakon – már egy fél órája ezt tettem. Valaki a házunk mellett elejtett egy zacskó tejfölt, mindenhol csupa fehér folt. Szépnek gondoltam, mintha havazott volna. Vagy mintha néhány hóembernek elment volna az esze, és addig verték egymást az ajtó előtt, míg el nem olvadtak. Mindenesetre jó kis furcsaság volt. Általában amikor reggelente kimentem, a küszöbön cigicsikkeket és tüdőbajos köpeteket találtam. Nagymama azt szokta mondani, hogy az emberek azért köpködnek felénk, mert mi vagyunk a leggazdagabbak Haringeyben. Egyrészt igaza volt, még akkor is, ha bolond – nem szerettek minket a negyedben. Gazdagnak gondolta azokat, akiknek szalámi kerül az asztalukra. Aztán megvakult, így nem látta tisztán a dolgokat.

Aztán anyám egyszeriben idegen lett számomra: nem fejezte be a mondatokat, szüneteket tartott, és elkezdte összeszedni az ételt az asztalról, anélkül, hogy mindent magába tömött volna az utolsó porcogóig. Valami megváltozott benne, de nem tudtam rájönni, mi az. Azt hittem, végre megértette, hogy mennyire kínos ez az egész ünnepi erőlködés, és az, hogy mi ketten boldog családnak próbálunk látszani.

Mondtam egy száraz „Élj sokáig"-ot – ez is túl sok volt –, és felálltam, hogy menjek. De anyám ezt nem hallotta. Kivette a hűtőből a tortát, ami úgy nézett ki, mint a tyúkszar, csak annál nagyobb, és megkért, hogy fújjam el vele együtt a gyertyát. „Gyere, Aleksy, gyere, talán ez az utolsó alkalom", mondta nevetve. Legalább volt annyi esze, hogy csak egy gyertyát gyújtott meg, bár természetesen mind a negyvenet megvásárolta. Arra az esetre, ha az az egy nem gyulladna ki. Aztán anyám arca hirtelen megváltozott, és azt mondta, hogy valami fontos dologról kell beszélnünk.

Majdnem egy óra telt el – csak egyedül beszélt –, és még mindig nem tudtam, mit gondoljak. Nyilvánvalóvá lett, hogy elment az esze. A kérdés csak az volt, hogy valahogy ki tudom-e használni a helyzetet. Azt mondtam neki, hogy éjszaka átgondolom a dolgot, majd

elvonultam a szobámba. Reggel aludva találtam, a feje a konyhaasztalra hajtva, keze a tortában, hat üres üveggel körülvéve.

Megegyeztünk.

6

Kilencórányi vezetés után, amelynek során kilencszer álltunk meg, hogy anyám hányjon az autópályán, a bokrokba, a nyilvános mosdókba és egy kisbusz ablakára, mellyel mankóval járó öregek mentek a tengerre, illetve egyszer azért, hogy a műanyag üvegbe gyűjtött hányását, amit addig a térdei között tartott, kidobja, megérkeztünk. „A Paradicsomba!", cincogott és tapsolt, mialatt én próbáltam kiszámolni, hogy mennyibe kerülne, ha autóval jutnék vissza Párizsba, onnan pedig vonattal Londonba, hogy még pénteken elkapjam Jimet és Kalót az állomáson. Volt nálam néhány euró és néhány font, kész voltam lopni vagy kurválkodni, vagy elkövetni bármilyen más bűncselekményt, csakhogy menekülhessek onnan.

Elsőként anyám szállt ki az autóból, tizennegyedszerre is elhányta magát, majd lehajolt, hogy bekösse a cipőfűzőjét. Kényelmesen, gigantikus, túlérett kajszibarackseggét a levegőbe emelve, egyenesen a sofőr orra elé. Nem hittem el. Ez a teremtmény, aki után a világ összes abszurdfilm-rendezője sírt, az én anyám volt. És még csak szerepet sem játszott.

A sofőr el volt ragadtatva. Úgy tűnt, mindig is szeretett volna női bugyikat tanulmányozni fényes nappal anélkül, hogy letartóztatnák, és most alkalma volt rá. Kibaszott kan. Kibaszott szuka. Meg akartam ütni.

„Számoljon el százig, és az ütés vágya elillan", mondta a pszichiáter tucatszor, de ő sem tudott sokat erről, mert egyszer, konzultáció után, rögtön összetörtem a kezem, amikor megpróbáltam kivenni egy kólát az automatából. A kóla nem jött ki, a busz már megjött, én pedig siettem. Háromig számoltam, és addig ütöttem, ameddig az egész állomás vörös nem lett. Nem csuktak le, mivel a rendőr ismerte az iskola igazgatóját, aki valamilyen állásra pályázott a városházán.

Anyám hangja kevésbé irritálna, ha csukva lenne a szemem. Számolni kezdtem magamban. Valahol Észak-Franciaországban voltunk, azt sem tudtam pontosan, hol, de úgy éreztem, mintha az egész univerzumot bebarangoltam volna. Addig a pontig az utazásunk megerősítette mindazt, amit Franciaországról tudtam. Az autó

ablakából csak fehér teheneket, használt Peugeot-kat és trágyát szállító traktorokat láttam. Persze ott volt a perverz sofőr zenéje is. Úgy tűnt, hogy anyám nagyon lelkes. Amikor nem hányt, folyton azt kiáltotta: „Fantasztikus, fantasztikus!"

Lehajítottam magam a fűre. Egy vetés közepén voltam, és a távolban, úgy fél kilométerre valamilyen emberi építményt láttam – valószínűleg a célállomásunkat. Hogyan fogjuk odacipelni a csomagjainkat – ez a gondolat, és az egész utazás ötlete túlszárnyalta a képzeletem. Anyám a pénzről beszélt a sofőrrel, és láttam, hogy próbál kacérkodni vele. Ha még nem hánytam, az azért volt, mert akkora hangyák nyüzsögtek rajtam, mint az ujjam, és nem tudtam szabadulni tőlük. Az átkozott semmiháziak elkezdtek rám mászni, mint akik megvesztek, és a ruhám alá bújtak. Mindig is undorodtam a bogaraktól, elkezdtem hát ordítani, akár egy őrült, és mindent lehajítottam magamról. A sofőr odavolt a boldogságtól. Egy újabb ingyen alsónemű.

„Kööösziii" – hallottam anyám szirupos hangját, amitől egy tüzes görény is megijedt volna. Aztán láttam, ahogy átnyújt a perverznek három bankjegyet – a Párizsból ebbe a lyukba vezető út árát –, és végül csak mi ketten maradtunk.

Anyám ijesztően röhögni kezdett, amikor nevetett, még csúnyább volt. Apró, fehér fogai a szájából a kocsonyás tokájába költöztek. Gyönyörű szemei eltűntek arcának kövér ráncai között, amelyek hamar összeolvadtak, akár egy kirakós darabja. Abban a pillanatban anyám úgy nézett ki, mint egy boldog szörnyeteg, és én csak vártam, hogy a szájából kiessen egy fül, és az orrából kifolyjon a nyelve.

Imádkoztam, hogy a nap hamarabb véget érjen. Hogy a föld beomoljon, és anya eltűnjön valahol a mélységben. Vagy én. Vagy legalább anyámba lépni, visszaszületni akartam, és amikor már nem leszek – addig futni, ameddig a lábam bírja.

7

Nem emlékszem, hogyan mentem be a házba és mit beszéltem anyámmal, vagy egyáltalán beszéltem-e vele. Reggel egy hatalmas ágyban ébredtem, akár egy bárkában, minek az oldala galambberakásos. Az első dolog, amire emlékszem arról a nyárról – akárcsak egy cím –: a rövid lábú lány. Lila halálfejes fekete szoknyát viselt, és egy hirdetést próbált az ablakredőnyömre felragasztani. Vargának

hívták, csehországi árva volt, aki néhány évesen elvesztette a látását és gyermeket csinált a falu könyvkereskedőjének. Ezeket a dolgokat csak később tudtam meg, úgy tíz évvel az után a reggel után, amikor újra találkoztunk és mindenfélén nevettünk, de nem olyan hevesen.

Varga szinte elájult a rémülettől, amikor meglátta, hogy kinyitom az ablakot az elhagyatottnak hitt házban. Néhány szitkot szórt felém, aztán zavarodottan elszaladt a szoknyájával a szélben, hátrahagyva a nedves, bűzlő ragasztóval bemázolt plakátot. Rajta két ronda, rajzolt báb. A darab címe: *A görény és a rossz ember*. Haljak meg, ha ezt kitaláltam. Gyerekeknek szóló előadás volt, minden vasárnap előadták a városháza téren. Soha nem láttam, elég, ha tudom, hogy létezett.

Aznap reggel – az enyves plakáttal a kezemben és Varga kísértő emlékével – életemben először éreztem valamiféle általános reménytelenséget, hatalmas értelmetlenséget és ürességet, amely elkezdett növekedni, duzzadni, és olyan ijesztő formákat öltött, hogy tudtam, soha nem leszek képes kitölteni semmivel és senkivel.

Elmentem megkeresni az anyámat.

Mielőtt elhagytam a szobát, észrevettem, hogy a ruháimat egy székre halmoztam. Ez azt jelenti, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy a hangyák előző este elleptek, egészen addig, amíg a nyomorék lány el nem szaladt, csak alsóneműben mászkáltam. Meglepetésemre a gondolat, és az, hogy idegenek így látnak, nem zavart. Egyik napról a másikra anya lettem.

Őt pedig azon kaptam, hogy pattogatott kukoricát készít a főzőlapon és magában nevetgél. Mintha eltörött volna a tévé, s a képernyőből kiesett és a konyhánkban folytatódott volna egy film. A fehér szemek röpködtek mindenfelé, és úgy vették körül anyámat, mint cseresznyevirágok a viharban. Úgy nézte őket és úgy beszélt hozzájuk, akár egy óvodás kisgyerek, és időnként ujjaival élő spatulaként végigsimított a serpenyőben maradt szemeken. Anyám ruhát viselt. Egy kék, háromszög alakú ruhát, ami még furcsább volt, mint az egész őrült játéka a kukoricával. Soha nem láttam anyámat ruhában.

Ráordítottam, hogy hagyja abba, azonnal hagyja abba, ő pedig ijedten fordult meg a hangomra. Megkérdezte, hogy még mindig fáj-e a fejem, és menjünk-e orvoshoz. Én is ugyanezt kérdeztem tőle. Anyám nevetett, és átnyújtott nekem egy pattogatott kukoricával teli szűrőt. Aztán egy mondatban elmondta, hogy megint elájultam, de látta, hogy nem komoly a dolog, s hogy mindig is ő maga akarta elkészíteni a pattogatott kukoricát, és hogy talált egy üveg sört a hűtőben.

Ha ebben a pillanatban elindultam volna otthonról, akkor másnap reggel a King's Crossra, majd néhány órával később Amszterdamba érkeztem volna Jimmel és Kalóval. Más lett volna az életem, vagy legalábbis más lett volna a nyár – bár alapvetően ugyanarról van szó. De nem tettem meg ezt a lépést. Csak ültem anyámmal az asztalnál, pattogatott kukoricát ettem és sört ittam reggelire.

Császár Irma Tímea fordítása

A regény 2017-ben jelent meg a chișinăui Cartier Kiadónál.